Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 10ης Ιουνίου 2020*

«Κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα – Διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας – Καταχωρισμένο κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα που απεικονίζει διάταξη ζεύξης για τη σύνδεση εξοπλισμού ψύξης ή κλιματισμού με μηχανοκίνητο όχημα – Μοναδικό αίτημα περί μεταρρυθμίσεως – Σιωπηρό αίτημα περί ακυρώσεως – Παραδεκτό – Λόγος ακυρότητας – Μη τήρηση των προϋποθέσεων προστασίας – Άρθρα 4 έως 9 και άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002 – Έκταση του ελέγχου που διενεργεί το τμήμα προσφυγών – Διατύπωση θέσεως του τμήματος προσφυγών κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ως προς τη μη τήρηση προϋποθέσεως προστασίας – Διαφορετικό συμπέρασμα στην προσβαλλόμενη απόφαση – Υποχρέωση αιτιολογήσεως – Άρθρο 62 και άρθρο 63, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002»

Στην υπόθεση T-100/19,

L. Oliva Torras, S.A., με έδρα τη Manresa (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τις E. Sugrañes Coca και M. D. Caballero Pérez, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τους J. Crespo Carrillo και H. O'Neill,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Mecánica del frío, S.L., με έδρα την Cornellá de Llobregat (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον J. Torras Toll, δικηγόρο,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του τρίτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 19ης Νοεμβρίου 2018 (υπόθεση R 1397/2017-3), σχετικά με διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας μεταξύ L. Oliva Torras και Mecánica del Frío,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. J. Costeira, πρόεδρο, Δ. Γρατσία (εισηγητή) και M. Kancheva, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, κύριος διοικητικός υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Φεβρουαρίου 2019,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του EUIPO που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Μαΐου 2019,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Μαΐου 2019,

έχοντας υπόψη την απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019 περί μη συνεκδικάσεως των υποθέσεων T-100/19 και T-629/19,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 16ης Ιανουαρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

I. Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, L. Oliva Torras S.A., και η παρεμβαίνουσα, Mecánica del frío S.L., είναι δύο ανταγωνιστικές επιχειρήσεις στον τομέα των σετ συνδέσεως των συστημάτων ψύξης ή κλιματισμού στα μηχανοκίνητα οχήματα.

2 Στις 10 Απριλίου 2013, η παρεμβαίνουσα υπέβαλε στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος, δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2001, για τα κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα (ΕΕ 2002, L 3, σ. 1).

3 Το κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση (στο εξής: επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα) απεικονίζεται ως εξής:

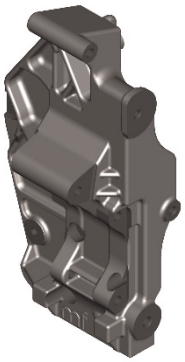 0001.1	 0001.2
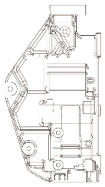 0001.3	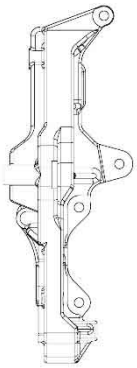 0001.4
 0001.5	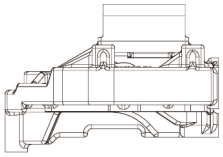 0001.6 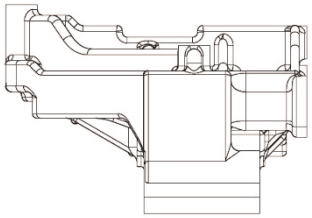 0001.7

4 Τα προϊόντα στα οποία προορίζεται να εφαρμοσθεί το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα υπάγονται στην κλάση 12.16 κατά την έννοια του Διακανονισμού του Λοκάρνο, της 8ης Οκτωβρίου 1968, για τη διεθνή ταξινόμηση των βιομηχανικών σχεδίων και υποδειγμάτων, όπως έχει τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Διατάξεις ζεύξης για οχήματα».

5 Το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα περιγράφεται στην αίτηση καταχωρίσεως ως διάταξη ζεύξης του τύπου που χρησιμοποιείται για τη σύνδεση εξοπλισμού ψύξης και κλιματισμού με μηχανοκίνητο όχημα.

6 Το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα καταχωρίστηκε με τον αριθμό 2217588-0001 κατά την ημερομηνία της αιτήσεως και δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων* αριθ. 2013/075, της 22ας Απριλίου 2013.

7 Στις 22 Αυγούστου 2014, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού υποδείγματος (σχέδιο ή υπόδειγμα αριθ. 2523746-0006, το οποίο καταχωρίστηκε αυθημερόν και δημοσιεύτηκε στις 26 Αυγούστου 2014). Κατόπιν αιτήσεως της παρεμβαίνουσας για την κήρυξη ακυρότητας, η οποία στηριζόταν στον προγενέστερο χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, το σχέδιο ή υπόδειγμα αριθ. 2523746-0006 κηρύχθηκε άκυρο με απόφαση του τμήματος ακυρώσεων της 17ης Ιουνίου 2016, λόγω ελλείψεως νεωτερισμού και ατομικού χαρακτήρα.

8 Στις 15 Μαρτίου 2016, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002.

9 Ο λόγος που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη της αιτήσεώς της για την κήρυξη ακυρότητας ήταν ο προβλεπόμενος στο άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002, ήτοι ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού αυτού.

10 Προς στήριξη της αιτήσεώς της για την κήρυξη ακυρότητας, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε την ύπαρξη προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος που αναπαριστά ένα σετ συνδέσεως, το οποίο ταυτοποιήθηκε ως το εξάρτημα «KC11 080 242», και κατέθεσε στον φάκελο αναπαράσταση, υπό μορφή ψηφιακής «απόδοσης», του εν λόγω εξαρτήματος (εικόνα A) καθώς και φωτογραφία που αντιστοιχεί, κατά τους ισχυρισμούς της, στο εν λόγω εξάρτημα (εικόνα B).

11 Με απόφαση της 10ης Μαΐου 2017, το τμήμα ακυρώσεων απέρριψε την αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα. Ειδικότερα, το τμήμα ακυρώσεων έκρινε ότι το μοναδικό σχέδιο ή υπόδειγμα του οποίου είχε αποδειχθεί η προγενέστερη διάθεση στο κοινό, ήτοι εκείνο που απεικονιζόταν στην εικόνα A, δεν ήταν ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση τον νεωτερισμό και τον ατομικό χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, λαμβανομένων υπόψη των υφιστάμενων διαφορών μεταξύ των δύο αυτών σχεδίων ή υποδειγμάτων.

12 Στις 27 Ιουνίου 2017, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων ενώπιον του τμήματος προσφυγών, βάσει των άρθρων 55 έως 60 του κανονισμού 6/2002. Πέραν των εικόνων A και B, η προσφεύγουσα περιέλαβε στον φάκελο της υπόθεσης το προερχόμενο από τον ιστότοπό της σχέδιο του εξαρτήματος «KC11 080 242» (εικόνα C).

13 Στις 16 Μαΐου 2018, βάσει του άρθρου 59, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, το τμήμα προσφυγών απηύθυνε στους διαδίκους γνωστοποίηση (στο εξής: γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018) στην οποία αναφερόταν ότι από τους ισχυρισμούς των διαδίκων και από τα στοιχεία του φακέλου προέκυπτε ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα αφορούσε προϊόν που αποτελούσε συστατικό (ήτοι ένα εξάρτημα διάταξης ζεύξεως) σύνθετου προϊόντος (ήτοι του συνόλου κινητήρας–εξάρτημα συνδέσεως–συμπιεστής), το οποίο, κατόπιν της ενσωμάτωσής του στο σύνθετο προϊόν, δεν ήταν πλέον ορατό κατά τη συνήθη χρήση του τελευταίου. Εξ αυτού του λόγου, το τμήμα προσφυγών κατέληγε στο συμπέρασμα ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν μπορούσε, επομένως, να θεωρηθεί ότι είναι νέο ή έχει ατομικό χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 και ότι, ως εκ τούτου, έπρεπε να κηρυχθεί άκυρο λόγω μη τηρήσεως του εν λόγω άρθρου 4.

14 Κατόπιν προσκλήσεως του τμήματος προσφυγών, η παρεμβαίνουσα και η προσφεύγουσα υπέβαλαν παρατηρήσεις σχετικά με το περιεχόμενο της γνωστοποιήσεως της 16ης Μαΐου 2018, αντιστοίχως στις 16 Ιουλίου 2018 και στις 17 Σεπτεμβρίου 2018.

15 Με απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2018 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το τρίτο τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή με την ακόλουθη αιτιολογία. Πρώτον, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η παρεμβαίνουσα, έπρεπε να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα ζητούσε την κήρυξη της ακυρότητας του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος για τον λόγο ότι αυτό δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις των άρθρων 5, 6, 8 και 9 του κανονισμού 6/2002 και ότι, ως εκ τούτου, το τμήμα όφειλε να εξετάσει καθεμία από τις προϋποθέσεις αυτές υπό το πρίσμα των προβληθέντων λόγων. Δεύτερον, το τμήμα προσφυγών απέρριψε την αιτίαση περί ελλείψεως νεωτερισμού του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος. Συναφώς, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι είχε αποδειχθεί μόνον η διάθεση στο κοινό του σχεδίου ή υποδείγματος που απεικονιζόταν στην εικόνα Α και ότι το εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα και το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα παρουσίαζαν προφανείς διαφορές. Τρίτον, το τμήμα προσφυγών απέρριψε την αιτίαση περί ελλείψεως ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος. Τέταρτον, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, στο μέτρο που η προσφεύγουσα δεν είχε προβάλει κανένα επιχείρημα σχετικά με τους λόγους αποκλεισμού από την προστασία του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος οι οποίοι προβλέπονται στα άρθρα 8 και 9 του κανονισμού 6/2002, όφειλε να απορρίψει την αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας κατά το μέτρο που στηριζόταν στις διατάξεις αυτές, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 63, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού. Αντιθέτως, το τμήμα προσφυγών δεν εξέτασε στο σκεπτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως το ζήτημα της εφαρμογής εν προκειμένω του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του ίδιου κανονισμού, το οποίο είχε αποτελέσει αντικείμενο της γνωστοποιήσεως της 16ης Μαΐου 2018 και των σχετικών παρατηρήσεων των διαδίκων που παρατίθενται αντιστοίχως στις σκέψεις 13 και 14 ανωτέρω.

II. Αιτήματα των διαδίκων

16 Η προσφεύγουσα ζητεί, ρητώς, από το Γενικό Δικαστήριο:

– «[Α] [να επικυρώσει τα] συμπεράσματα του τμήματος προσφυγών [επί του προβληθέντος λόγου ακυρότητας] και [να διαπιστώσει] ότι η διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας στηρίζεται στους λόγους ακυρότητας κοινοτικού σχεδίου που προβλέπονται στα άρθρα 4 έως 9 του [κανονισμού 6/2002], “προϋποθέσεις προστασίας”»·

– «[Β] [να προβεί] σε σύγκριση λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων και τις ιδιαίτερες περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως»·

– «[Γ] [να κηρύξει] άκυρο [το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα], με το σκεπτικό ότι είναι σχεδόν πανομοιότυπο και, κατά συνέπεια, συνιστά σχεδόν πανομοιότυπη απομίμηση, χωρίς άδεια της προσφεύγουσας, του διατιθέμενου στο εμπόριο σχεδίου»·

– «[Δ] [να κηρύξει] άκυρο [το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα] λόγω ελλείψεως ατομικού χαρακτήρα σε σχέση με τα σχέδια που έχουν προηγουμένως διατεθεί στο κοινό από [την προσφεύγουσα]»·

– «[Ε] [να κηρύξει] άκυρο [το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα], αφενός διότι εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 8, παράγραφοι 1 και 2, [του κανονισμού 6/2002], καθόσον η εμφάνισή του υπαγορεύεται αποκλειστικά από την τεχνική λειτουργία του και, αφετέρου, καθόσον εμπίπτει στην απόλυτη απαγόρευση του άρθρου 4 [του κανονισμού 6/2002], διότι αποτελεί συστατικό σύνθετου προϊόντος»·

– «[ΣΤ] να επικυρώ[σει] την απόφαση του τμήματος προσφυγών [καθόσον έκρινε ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα ήταν αντίθετο προς τις διατάξεις του άρθρου 9 του κανονισμού 6/2002]»·

– «[Z] [να καταδικάσει] τον [ηττώμενο] διάδικο [στα δικαστικά έξοδα]».

17 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

18 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να επικυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να καταδικάσει τον ηττώμενο διάδικο στα δικαστικά έξοδα.

III. Σκεπτικό

A. Επί του παραδεκτού

19 Το EUIPO φρονεί ότι το δικόγραφο της προσφυγής περιλαμβάνει αιτήματα περί επικυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα οποία δεν είναι παραδεκτά. Εξάλλου, υποστηρίζει ότι στο Γενικό Δικαστήριο απόκειται να κρίνει αν από το πλαίσιο του δικογράφου της προσφυγής μπορεί να συναχθεί ότι ζητείται η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως και αν, κατά συνέπεια, το αίτημα περί μεταρρυθμίσεώς της μπορεί να κριθεί παραδεκτό. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το EUIPO επισήμανε ότι το αίτημα της προσφεύγουσας περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, το οποίο υποβλήθηκε κατά την αγόρευσή της, δεν περιλαμβανόταν στο δικόγραφο της προσφυγής.

20 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα, κατόπιν προσκλήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, διευκρίνισε ότι ζητεί την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως στο σύνολό της, συμπεριλαμβανομένου του τμήματος αυτής που αποφαίνεται επί της εφαρμογής των άρθρων 8 και 9 του κανονισμού 6/2002.

21 Συναφώς, καταρχάς, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 61, παράγραφος 3, του κανονισμού 6/2002, το Γενικό Δικαστήριο δύναται μόνο να ακυρώνει ή να μεταρρυθμίζει τις αποφάσεις των τμημάτων προσφυγών. Αντιθέτως, δεν δύναται να εκδώσει αναγνωριστική απόφαση, οπότε ένα τέτοιο αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο [πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 14ης Ιουνίου 2017, Aydin κατά EUIPO – Kaporal Groupe (ROYAL & CAPORAL), T-95/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:388, σκέψη 17 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

22 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα, στο τμήμα του δικογράφου της προσφυγής με τίτλο «Αιτήματα», απαρίθμησε μια σειρά επτά αιτημάτων, υπό τα στοιχεία A έως Z, το περιεχόμενο των οποίων παρατίθεται στη σκέψη 16 ανωτέρω.

23 Αφενός, διαπιστώνεται ότι, στο πλαίσιο των διαφόρων αυτών αιτημάτων, μπορούν να προσδιοριστούν, σαφώς και χωρίς αμφισημία, ένα αίτημα με το οποίο ζητείται από το Γενικό Δικαστήριο να κηρύξει την ακυρότητα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος και ένα αίτημα με το οποίο ζητείται, κατ' ουσίαν, να καταδικάσει το EUIPO και την παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα.

24 Αφετέρου, διαπιστώνεται ότι τα λοιπά αιτήματα της προσφεύγουσας που απαριθμούνται στο τμήμα του δικογράφου της προσφυγής με τίτλο «Αιτήματα» δεν αποτελούν, στην πραγματικότητα, αιτήματα αυτά καθεαυτά. Ειδικότερα, από τη διατύπωση των διαλαμβανομένων υπό τα στοιχεία A έως ΣΤ του εν λόγω τμήματος του δικογράφου της προσφυγής, καθώς και από την επανάληψη της

κατηγοριοποιήσεως αυτής κατ' αλφαβητική σειρά στο τμήμα «Λόγοι ακυρώσεως και επιχειρήματα» του δικογράφου της προσφυγής συνάγεται ότι η προσφεύγουσα παραθέτει, υπό τα στοιχεία αυτά, τα στάδια της συλλογιστικής που ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να υιοθετήσει με το σκεπτικό της εκδοθησομένης αποφάσεως και τα οποία, κατά την άποψή της, πρέπει να οδηγήσουν στην κήρυξη της ακυρότητας του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος.

25 Τέλος, υπενθυμίζεται ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα δήλωσε, κατ' ουσίαν, ότι ζητεί την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως στο σύνολό της.

26 Υπό το πρίσμα των ως άνω διαπιστώσεων και διευκρινίσεων, τα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής πρέπει να ερμηνευθούν ως εξής.

27 Πρώτον, από τις διαπιστώσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 22 έως 24 ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να εκδώσει αναγνωριστική απόφαση, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 21 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, ζητώντας από το Γενικό Δικαστήριο να επικυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση ως προς ορισμένα σημεία ή να προβεί σε σύγκριση των αντιπαρατιθέμενων υποδειγμάτων λαμβάνοντας υπόψη όλα τα προσκομισθέντα στοιχεία και τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η προσφεύγουσα, όπως εκτίθεται στη σκέψη 24 ανωτέρω, αναφέρεται στο σκεπτικό της εκδοθησομένης αποφάσεως και όχι στην απόφανση που πρέπει να διατυπωθεί με το διατακτικό της αποφάσεως αυτής. Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα του EUIPO με τα οποία αυτό ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο την απόρριψη των εν λόγω αιτημάτων ως απαράδεκτων.

28 Εξάλλου, υπό το πρίσμα της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως και όπως επιβεβαιώθηκε από τις διευκρινίσεις της προσφεύγουσας κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το αίτημα που αυτή υπέβαλε υπό το στοιχείο ΣΤ του τμήματος «Αιτήματα» του δικογράφου της προσφυγής και με το οποίο, κατά τη διατύπωσή του, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να «επικυρώσει» την προσβαλλόμενη απόφαση, κατά το μέτρο που με αυτή το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα κρίθηκε αντίθετο προς τις διατάξεις του άρθρου 9 του κανονισμού 6/2002, δεν μπορεί να νοηθεί κατά κυριολεξία. Συγκεκριμένα, στο μέτρο που, εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών απέρριψε ακριβώς την εφαρμογή του άρθρου αυτού, το εν λόγω αίτημα περί «επικυρώσεως» πρέπει, στην πραγματικότητα, να ερμηνευθεί, παρά τη διατύπωσή του, ως λόγος ακυρώσεως αντλούμενος από πλάνη εκτιμήσεως, καθόσον το τμήμα προσφυγών δεν έκρινε ότι το εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα ήταν αντίθετο προς τις διατάξεις του εν λόγω άρθρου.

29 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι, όσον αφορά το προβαλλόμενο με το δικόγραφο της προσφυγής αίτημα περί κηρύξεως της ακυρότητας του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, με αυτό ζητείται, στην πραγματικότητα, να λάβει το Γενικό Δικαστήριο την απόφαση την οποία, κατά την προσφεύγουσα, έπρεπε να είχε λάβει το τμήμα προσφυγών όταν επιλήφθηκε της υποθέσεως. Συγκεκριμένα, από το άρθρο 60, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 6/2002 προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών μπορεί, αφού ακυρώσει την ενώπιόν του προσβαλλόμενη απόφαση, να ασκήσει τις αρμοδιότητες του τμήματος του EUIPO που εξέδωσε την απόφαση αυτή και επομένως, εν προκειμένω, να κηρύξει άκυρο το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα. Κατά συνέπεια, το μέτρο αυτό συγκαταλέγεται μεταξύ των μέτρων που δύναται να λάβει το Γενικό Δικαστήριο δυνάμει της εξουσίας του μεταρρυθμίσεως, κατά το άρθρο 61, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού [πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Advance Magazine Publishers κατά ΓΕΕΑ – Nanso Group (TEEN VOGUE), T-509/12, EU:T:2014:89, σκέψη 15 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

30 Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν δικαιούται, ασφαλώς, κατ' αρχήν, να μεταβάλει το αρχικό αντικείμενο του δικογράφου της προσφυγής υποκαθιστώντας το αίτημα περί μεταρρυθμίσεως με το αίτημα περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, το οποίο υποβλήθηκε για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση [πρβλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 27ης Ιανουαρίου 2000, Mulder κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-104/89 και C-37/90, EU:C:2000:38, σκέψη 47, και της 21ης Απριλίου 2005, Holcim (Deutschland) κατά Επιτροπής, T-28/03, EU:T:2005:139, σκέψη 45].

31 Εντούτοις, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου του δικογράφου της προσφυγής και όπως επιβεβαιώνεται από τις διευκρινίσεις της προσφεύγουσας κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το αίτημα της προσφεύγουσας περί μεταρρυθμίσεως περιλαμβάνει, εμμέσως, αίτημα ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως [πρβλ. απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2013, Budziewska κατά ΓΕΕΑ – Puma (Αιλουροειδές που αναπηδά), T-666/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:584, σκέψη 18 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Στο πλαίσιο της επί της ουσίας εξετάσεως της προσφυγής απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να κρίνει, σε περίπτωση που ένας από τους λόγους ακυρώσεως οι οποίοι προβάλλονται με την προσφυγή είναι βάσιμος, αν ο λόγος αυτός μπορεί να το οδηγήσει στη μεταρρύθμιση της προσβαλλομένης αποφάσεως, βάσει των αποδειχθέντων πραγματικών και νομικών στοιχείων, ή, σε αντίθετη περίπτωση, αν ο λόγος αυτός μπορεί να οδηγήσει μόνο στην ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως [πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 2014, Koscher + Würtz κατά ΓΕΕΑ – Kirchner & Wilhelm (KW SURGICAL INSTRUMENTS), T-445/12, EU:T:2014:829, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

32 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και, αφετέρου, να την μεταρρυθμίσει, κηρύσσοντας την ακυρότητα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, και ότι τα αιτήματα αυτά είναι παραδεκτά.

Β. Επί της ουσίας

33 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, έξι λόγους ακυρώσεως. Με τον πρώτο λόγο, υποστηρίζει ότι η διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας στηρίζεται στους λόγους ακυρότητας των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού 6/2002 και ότι καθένας από τους λόγους αυτούς πρέπει να εξετασθεί. Ο δεύτερος λόγος στηρίζεται σε πλάνη εκτιμήσεως στην οποία υπέπεσε το τμήμα προσφυγών καθόσον έκρινε ότι η προγενέστερη διάθεση στο κοινό σχεδίου ή υποδείγματος είχε αποδειχθεί μόνον όσον αφορά την εικόνα Α. Ο τρίτος και ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως στηρίζονται σε πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά, αντιστοίχως, την έλλειψη νεωτερισμού και την έλλειψη ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος. Ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται σε έλλειψη αιτιολογίας και πολλαπλή πλάνη εκτιμήσεως στην οποία υπέπεσε το τμήμα προσφυγών όσον αφορά την ύπαρξη λόγων αποκλεισμού από την προστασία για το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα. Περιλαμβάνει δύο σκέλη αντλούμενα, το πρώτο, από το ότι το τμήμα προσφυγών παρέλειψε να αποφανθεί επί του αποκλεισμού του εν λόγω σχεδίου ή υποδείγματος από την προστασία ο οποίος απορρέει, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 8 του κανονισμού 6/2002, από το γεγονός ότι η εμφάνισή του υπαγορεύεται αποκλειστικά από την τεχνική λειτουργία του και, το δεύτερο, από το ότι το τμήμα προσφυγών παρέλειψε να το κηρύξει άκυρο σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού αυτού, καθόσον αποτελεί συστατικό σύνθετου προϊόντος, μη ορατό μετά την ενσωμάτωσή του σε αυτό. Ο έκτος λόγος στηρίζεται, κατ' ουσίαν, σε πλάνη εκτιμήσεως στην οποία υπέπεσε το τμήμα προσφυγών καθόσον απέρριψε την ενώπιόν του προσφυγή κατά το μέτρο που αυτή στηριζόταν στο άρθρο 9 του ίδιου κανονισμού.

1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το τμήμα προσφυγών, καθόσον, παρά τη διαπίστωση ότι η διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας στηριζόταν στις προϋποθέσεις των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού 6/2002, αρνήθηκε να εξετάσει ορισμένες από τις προϋποθέσεις αυτές

34 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, με τα σημεία 18 έως 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η αίτησή της για την κήρυξη ακυρότητας ήταν σύμφωνη με το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 και με το άρθρο 28, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 2245/2002 της Επιτροπής, της 21ης Οκτωβρίου 2002, σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού 6/2002 (ΕΕ 2002, L 341, σ. 28). Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να επικυρώσει τα συμπεράσματα αυτά και να εξετάσει έκαστο των λόγων ακυρότητας των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού 6/2002.

35 Το EUIPO δεν υποβάλλει συναφώς παρατηρήσεις. Η παρεμβαίνουσα ζητεί την απόρριψη αυτού του λόγου ακυρώσεως.

36 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, ενώπιον του τμήματος προσφυγών, η παρεμβαίνουσα υποστήριξε ότι η προσφεύγουσα είχε επικαλεστεί την έλλειψη νεωτερισμού του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, κατά το άρθρο 5 του κανονισμού 6/2002, αλλά όχι την έλλειψη ατομικού χαρακτήρα, κατά το άρθρο 6 του κανονισμού αυτού. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, το τμήμα προσφυγών, στην αρχή του σκεπτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως, εξέτασε το ζήτημα της εμβέλειας της αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα και, συνακόλουθα, το ζήτημα της εκτάσεως του δικού του ελέγχου.

37 Με τα σημεία 18 έως 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στα οποία παραπέμπει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι ο λόγος ακυρότητας του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002, τον οποίο προέβαλε η προσφεύγουσα με την αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας, ήτοι το γεγονός ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν πληροί τις προϋποθέσεις των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού αυτού, αποτελούσε, σύμφωνα με τη ρητή βούληση του νομοθέτη, αυτοτελή και αδιαίρετο λόγο ακυρότητας, ο οποίος περιλαμβάνει το σύνολο των προϋποθέσεων αυτών. Το τμήμα προσφυγών κατέληξε, ως εκ τούτου, στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας σήμαινε ότι, κατά την προσφεύγουσα, το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν πληρούσε καμία από τις προϋποθέσεις των άρθρων 5, 6, 8 και 9 και ότι το ίδιο όφειλε να εξετάσει εκάστη των προϋποθέσεων αυτών υπό το πρίσμα των προβληθέντων λόγων, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 63, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

38 Εντούτοις, ενώ το τμήμα προσφυγών εξέτασε, επί της ουσίας, αν πληρούνταν εν προκειμένω οι προϋποθέσεις των άρθρων 5 και 6 του κανονισμού 6/2002, ήτοι ο νεωτερισμός και ο ατομικός χαρακτήρας του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, έκρινε ότι ήταν υποχρεωμένο, δυνάμει του άρθρου 63, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, να απορρίψει την αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας κατά το μέρος που στηριζόταν στα άρθρα 8 και 9 του κανονισμού αυτού, για τον λόγο ότι η προσφεύγουσα δεν είχε προβάλει κανένα επιχείρημα σχετικά με τις προϋποθέσεις των εν λόγω άρθρων 8 και 9. Ως εκ τούτου, το τμήμα προσφυγών δεν εξέτασε αν το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα πληρούσε τις ως άνω προϋποθέσεις. Εξάλλου, στο σκεπτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών δεν αναφέρθηκε στο ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του ίδιου κανονισμού.

39 Εν προκειμένω, στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα δεν βάλλει ρητώς κατά κάποιου από τα τμήματα αυτά της προσβαλλομένης αποφάσεως ούτε επικαλέστηκε κάποιο σφάλμα του τμήματος προσφυγών. Εντούτοις, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να επικυρώσει τις μνημονευθείσες στη σκέψη 37 ανωτέρω προκαταρκτικές εκτιμήσεις του τμήματος προσφυγών και να εξετάσει εκάστη των προϋποθέσεων των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού 6/2002. Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα επικαλείται εμμέσως πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το εν λόγω όργανο, καθόσον, παρά τις προκαταρκτικές αυτές εκτιμήσεις, δεν προέβη στην εξέταση εκάστης των ως άνω προϋποθέσεων.

40 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ερμηνεία του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002 στην οποία προέβη το τμήμα προσφυγών με τα σημεία 18 έως 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως δύσκολα συμβιβάζεται με τα συμπεράσματα που περιλαμβάνονται στα σημεία 66 και 68 της αποφάσεως αυτής, κατά τα οποία το άρθρο 63, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του εν λόγω κανονισμού αντιτίθεται στο να αποφανθεί το τμήμα προσφυγών επί της εφαρμογής των άρθρων 8 και 9, ελλείψει επιχειρήματος της προσφεύγουσας σχετικά με τη μη τήρηση των εν λόγω άρθρων.

41 Συγκεκριμένα, λαμβανομένης υπόψη της παραδοχής του τμήματος προσφυγών ότι η προσφεύγουσα, στο πλαίσιο της αιτήσεώς της για την κήρυξη ακυρότητας, καθόσον αυτή στηρίζεται στον λόγο ακυρότητας του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002, επικαλείται κατ' ανάγκην το σύνολο των προϋποθέσεων των άρθρων 5, 6, 8 και 9 του εν λόγω κανονισμού, θα έπρεπε λογικά να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το τμήμα προσφυγών οφείλει να εξετάσει, επί της ουσίας, τις προϋποθέσεις αυτές. Συγκεκριμένα, υπό αυτή την αντίληψη, θα πρέπει η μη τήρηση εκάστης των εν λόγω προϋποθέσεων να θεωρηθεί προβληθείς από την προσφεύγουσα λόγος προς στήριξη της αιτήσεώς της για την κήρυξη ακυρότητας.

42 Εξάλλου, η ερμηνεία του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002 στην οποία προέβη το τμήμα προσφυγών δύσκολα, ομοίως, συμβιβάζεται με το γεγονός ότι αυτό αναφέρει ως προϋποθέσεις των οποίων τη μη τήρηση είχε την πρόθεση, κατά την άποψή του, να επικαλεσθεί η προσφεύγουσα μόνον τα άρθρα 5, 6, 8 και 9 του ως άνω κανονισμού και παραλείπει να αναφερθεί, συναφώς, στις προϋποθέσεις του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού αυτού. Επιπλέον, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 38 ανωτέρω, το τμήμα προσφυγών δεν αναφέρθηκε ρητώς στο ζήτημα της εφαρμογής, εν προκειμένω, των τελευταίων αυτών προϋποθέσεων, όπως αντιθέτως έπραξε όσον αφορά τις προϋποθέσεις των άρθρων 5, 6, 8 και 9 προκειμένου να απορρίψει την προσφυγή της προσφεύγουσας.

43 Ωστόσο, αφενός, επισημαίνεται ότι το γράμμα του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002 αναφέρεται ρητώς στα άρθρα 4 έως 9 του κανονισμού αυτού, χωρίς να εξαιρεί το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3. Αφετέρου, οι τελευταίες αυτές διατάξεις θεσπίζουν ουσιώδεις προϋποθέσεις για την προστασία ενός σχεδίου ή υποδείγματος οι οποίες αφορούν ειδικώς το συστατικό σύνθετου προϊόντος, κατά την έννοια του άρθρου 3, στοιχείο γ′, του ίδιου κανονισμού, και αναφέρονται, αφενός, στο κατά πόσον το συστατικό αυτό, αφού ενσωματωθεί στο εν λόγω σύνθετο προϊόν, παραμένει ορατό κατά τη συνήθη χρήση, και, αφετέρου, στον νεωτερισμό και στον ατομικό χαρακτήρα των ορατών χαρακτηριστικών του εν λόγω συστατικού [πρβλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 2017, Easy Sanitary Solutions και EUIPO κατά Group Nivelles, C-361/15 P και C-405/15 P, EU:C:2017:720, σκέψη 63, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2014, Biscuits Poult κατά ΓΕΕΑ – Banketbakkerij Merba (Μπισκότα), T-494/12, EU:T:2014:757, σκέψεις 20 και 21].

44 Κατά συνέπεια, το τμήμα προσφυγών όφειλε λογικά να συναγάγει από την ερμηνεία του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002 στην οποία προέβη το συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα είχε την πρόθεση να επικαλεστεί, προς στήριξη της αιτήσεώς της για την κήρυξη ακυρότητας, όχι μόνον τα άρθρα 5, 6, 8 και 9 του κανονισμού αυτού, αλλά και το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, του εν λόγω κανονισμού.

45 Τούτου λεχθέντος, τα σφάλματα αυτά δύνανται να έχουν ως συνέπεια την αποδοχή του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως μόνον αν η ερμηνεία του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002, η οποία εκτίθεται στα σημεία 18 έως 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν είναι αυτή καθεαυτήν εσφαλμένη, πράγμα το οποίο πρέπει να εξετασθεί κατωτέρω. Συναφώς, πρέπει να εξακριβωθεί, αφενός, αν, όπως αναφέρει το τμήμα προσφυγών, πρόθεση του νομοθέτη ήταν να προσδώσει ρητώς αδιαίρετο χαρακτήρα στον λόγο ακυρότητας που προβλέπουν οι διατάξεις αυτές και, αφετέρου, σε ποιο βαθμό οι διατάξεις του άρθρου 63, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του εν λόγω κανονισμού, κατά τις οποίες, στο πλαίσιο αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας, η εξέταση περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και στα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα, περιορίζουν την έκταση της εξέτασης, εκ μέρους των τμημάτων του EUIPO, του λόγου αυτού ακυρότητας.

α) Επί του ζητήματος αν πρόθεση του νομοθέτη ήταν να προσδώσει αδιαίρετο χαρακτήρα στον λόγο ακυρότητας που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 6/2002

46 Καταρχάς υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 6/2002, το σχέδιο ή υπόδειγμα πρέπει να κηρύσσεται άκυρο αν δεν πληροί τις προϋποθέσεις των άρθρων 4 έως 9 του ίδιου κανονισμού. Το άρθρο 52, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού ορίζει ότι, με την επιφύλαξη του άρθρου 25, παράγραφοι 2, 3, 4 και 5, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, καθώς και κάθε δημόσια αρχή που νομιμοποιείται προς τούτο, μπορεί να υποβάλλει στο EUIPO αίτηση ακυρότητας καταχωρισμένου κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος. Κατά το άρθρο 53, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, αν το EUIPO διαπιστώσει ότι η αίτηση είναι παραδεκτή, εξετάζει κατά πόσον οι λόγοι ακυρότητας που αναφέρονται στο άρθρο 25 δεν επιτρέπουν τη διατήρηση του καταχωρισμένου κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος.

47 Εν συνεχεία, επισημαίνεται ότι από τον τίτλο του άρθρου 25 του κανονισμού 6/2002, «Λόγοι ακυρότητας», καθώς και από τις παραπομπές, με την παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, στον «λόγο του στοιχείου γ' της παραγράφου 1» και, με την παράγραφο 4, στον «λόγο του στοιχείου ζ' της παραγράφου 1», προκύπτει ότι κάθε μία από τις περιοριστικώς απαριθμούμενες στην παράγραφο 1 του εν λόγω άρθρου περιπτώσεις ακυρότητας συνιστά αυτοτελή λόγο ακυρότητας.

48 Τέλος, επισημαίνεται ότι το άρθρο 28, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2245/2002 ορίζει, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«1. Η αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας που υποβάλλεται στο Γραφείο σύμφωνα με το άρθρο 52 του κανονισμού [...] αριθ. 6/2002 περιέχει:

[...]

β) όσον αφορά τους λόγους επί των οποίων βασίζεται η αίτηση:
i) δήλωση των λόγων στους οποίους βασίζεται η αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας·

[...]
v) εφόσον οι λόγοι ακυρότητας συνίστανται στο γεγονός ότι το καταχωρισμένο κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα δεν πληροί τις προϋποθέσεις των άρθρων 5 και 6 του κανονισμού [...] αριθ. 6/2002, τη μνεία και την αναπαραγωγή των προγενέστερων σχεδίων ή υποδειγμάτων που ενδέχεται να παρεμποδίσουν το νεωτερισμό ή τον ατομικό χαρακτήρα του καταχωρισμένου κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος, καθώς και έγγραφα που να πιστοποιούν την ύπαρξη των εν λόγω προγενέστερων σχεδίων ή υποδειγμάτων·
vi) αναφορά των πραγματικών περιστατικών, των αποδείξεων και των ισχυρισμών που προβάλλονται προς υποστήριξη των υπό εξέταση λόγων·».

49 Επομένως, από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι, εφόσον συνάδει με τις απαιτήσεις του άρθρου 28 του κανονισμού 2245/2002, ιδίως δε της παραγράφου 1, στοιχείο β', αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας στηριζόμενη στο άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 6/2002 παρέχει, καταρχήν, στα τμήματα του EUIPO την αρμοδιότητα να εξετάζουν αν το κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα πληροί το σύνολο των προϋποθέσεων των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού αυτού, υπό το πρίσμα των πραγματικών περιστατικών, των αποδεικτικών στοιχείων και των ισχυρισμών που προβάλλονται προς στήριξη της εν λόγω αιτήσεως.

50 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε πλάνη καθόσον διαπίστωσε ότι η αίτηση της προσφεύγουσας για την κήρυξη ακυρότητας υποβλήθηκε με έντυπο που περιείχε, μεταξύ άλλων, μια στήλη με τίτλο «Λόγοι», στην οποία η προσφεύγουσα επέλεξε το τετραγωνίδιο που αντιστοιχούσε στο ακόλουθο κείμενο: «το επίμαχο κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα δεν πληροί τις απαιτήσεις των άρθρων 4 έως 9 του [κανονισμού 6/2002]». Επομένως, το τμήμα ακυρώσεων και το τμήμα προσφυγών

ήταν, καταρχήν, αρμόδια να εξετάσουν αν το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα πληρούσε τις απαιτήσεις αυτές, υπό το πρίσμα των πραγματικών περιστατικών, των αποδεικτικών στοιχείων και των ισχυρισμών που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη της αιτήσεώς της.

51 Εντούτοις, από τα ανωτέρω δεν συνάγεται ότι οι διατάξεις του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002 έχουν την έννοια ότι, οσάκις το EUIPO επιλαμβάνεται αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας η οποία στηρίζεται στις διατάξεις αυτές, η αίτηση συνεπάγεται τη συστηματική εκ μέρους του EUIPO εξακρίβωση του κατά πόσον το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα πληροί το σύνολο των προϋποθέσεων των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού αυτού.

52 Ασφαλώς, το γράμμα του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002 αναφέρεται στην περίπτωση που το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν πληροί «τις προϋποθέσεις των άρθρων 4 έως 9» και όχι στην περίπτωση που το σχέδιο ή υπόδειγμα δεν πληροί μία ή περισσότερες από τις εν λόγω προϋποθέσεις, γεγονός το οποίο μπορεί να υποδηλώνει την ανάγκη εξέτασης του συνόλου των προϋποθέσεων αυτών γενικώς και ανεξαιρέτως.

53 Υπενθυμίζεται, ωστόσο, ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, για την ερμηνεία διατάξεως του δικαίου της Ένωσης επιβάλλεται η συνεκτίμηση όχι μόνον του γράμματός της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται καθώς και των σκοπών που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος. Το ιστορικό της θεσπίσεως μιας διατάξεως του δικαίου της Ένωσης μπορεί εξίσου να προσφέρει κρίσιμα στοιχεία για την ερμηνεία της (βλ. απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Acacia και D'Amato, C-397/16 και C-435/16, EU:C:2017:992, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

54 Εν προκειμένω, όσον αφορά, αφενός, το πλαίσιο, επισημαίνεται ότι οι προϋποθέσεις των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού 6/2002 έχουν σωρευτικό χαρακτήρα, οπότε η μη τήρηση μίας από αυτές δύναται από μόνη της να επιφέρει την ακυρότητα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος.

55 Στο πλαίσιο αυτό, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002, το σχέδιο ή υπόδειγμα προστατεύεται ως κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα μόνον εφόσον είναι νέο και έχει ατομικό χαρακτήρα. Κατά συνέπεια, αν δεν πληρούται μία από τις προϋποθέσεις αυτές, τα κριτήρια εφαρμογής των οποίων ορίζονται αντιστοίχως στα άρθρα 5 και 6 του εν λόγω κανονισμού, το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν μπορεί να τύχει προστασίας και πρέπει, ως εκ τούτου, να κηρυχθεί άκυρο βάσει του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί αν πληρούται η άλλη προϋπόθεση [πρβλ. διάταξη της 10ης Μαΐου 2019, Zott κατά EUIPO – TSC Food Products (Ετοιμο γλύκισμα παραλληλόγραμμου σχήματος), T-517/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:323, σκέψη 60].

56 Ομοίως, οι ειδικές προϋποθέσεις προστασίας κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος που αφορούν συστατικό σύνθετου προϊόντος και οι οποίες προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 αποκλείουν, αυτές καθεαυτές, τη διατήρηση σχεδίου ή υποδείγματος που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του, στην περίπτωση που κανένα από τα χαρακτηριστικά του απεικονιζόμενου συστατικού δεν πληροί τις προϋποθέσεις αυτές [πρβλ. αποφάσεις της 20ής Ιανουαρίου 2015, Aic κατά ΓΕΕΑ – ACV Manufacturing (Ενθέματα εναλλάκτη θερμότητας), T-616/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:30, σκέψη 21, και της 20ής Ιανουαρίου 2015, Aic κατά ΓΕΕΑ – ACV Manufacturing (Ενθέματα εναλλάκτη θερμότητας), T-617/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:32, σκέψη 21].

57 Ανάλογη διαπίστωση επιβάλλεται όσον αφορά τις προϋποθέσεις αποκλεισμού από την προστασία του κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος οι οποίες προβλέπονται στο άρθρο 8, παράγραφοι 1, 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 και αναφέρονται, αφενός, στο γεγονός ότι τα χαρακτηριστικά της εμφάνισης του προϊόντος υπαγορεύονται αποκλειστικά από την τεχνική λειτουργία του και, αφετέρου, στο γεγονός ότι τα χαρακτηριστικά αυτά πρέπει υποχρεωτικώς να αναπαράγονται με την ακριβή μορφή και τις διαστάσεις τους ώστε να χρησιμεύουν για τη διασύνδεση με άλλα προϊόντα.

58 Τέλος, όσον αφορά τη διάταξη του άρθρου 9 του κανονισμού 6/2002, κατά την οποία κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα δεν παρέχει δικαιώματα επί σχεδίου ή υποδείγματος αντιβαίνοντος προς τη δημόσια τάξη ή τα χρηστά ήθη, από το γράμμα της προκύπτει, προδήλως, ότι αυτή αποσκοπεί στην εξυπηρέτηση συγκεκριμένου γενικού συμφέροντος, ανεξάρτητου από εκείνο των άρθρων 4 έως 8 του κανονισμού αυτού και στην παρεμπόδιση, προς τούτο, κάθε προστασίας ενός τέτοιου σχεδίου ή υποδείγματος το οποίο αντιβαίνει προς το εν λόγω γενικό συμφέρον [πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 15ης Μαρτίου 2018, La Mafia Franchises κατά EUIPO – Ιταλία (La Mafia SE SIENTA A LA MESA), T-1/17, EU:T:2018:146, σκέψη 25].

59 Εξάλλου, οι διατάξεις των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού 6/2002 συνεπάγονται την εφαρμογή διαφορετικών νομικών κριτηρίων [πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 14ης Μαρτίου 2018, Gifi Diffusion κατά EUIPO – Crocs (Υποδήματα), T-424/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:136, σκέψη 48].

60 Ειδικότερα, από τα άρθρα 5 έως 7 του κανονισμού 6/2002 προκύπτει ότι η εφαρμογή των κρίσιμων νομικών κριτηρίων για την εκτίμηση τόσο του νεωτερικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος όσο και του ατομικού χαρακτήρα του προϋποθέτει την ύπαρξη ενός ή περισσοτέρων προγενέστερων σχεδίων ή υποδειγμάτων των οποίων τη διάθεση στο κοινό οφείλει να αποδείξει ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας. Συναφώς, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 48 ανωτέρω, από το άρθρο 28, παράγραφος 1, στοιχείο β', σημείο v, του κανονισμού 2245/2002 προκύπτει ότι, όταν μια αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας στηρίζεται σε παράβαση των προϋποθέσεων των άρθρων 5 και 6 του κανονισμού 6/2002, πρέπει να περιέχει τη μνεία και την αναπαραγωγή των προγενέστερων σχεδίων ή υποδειγμάτων που ενδέχεται να αποκλείουν τον νεωτερισμό ή τον ατομικό χαρακτήρα του καταχωρισμένου κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος, καθώς και τα έγγραφα που αποδεικνύουν την ύπαρξη των εν λόγω προγενέστερων σχεδίων ή υποδειγμάτων.

61 Αντιθέτως, η ύπαρξη τέτοιου προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος και οι σχετικές με την απόδειξή της απαιτήσεις δεν είναι αναγκαίες προκειμένου να εκτιμηθεί αν τα χαρακτηριστικά ενός συστατικού σύνθετου προϊόντος είναι ορατά υπό τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002. Το ίδιο ισχύει προκειμένου να εκτιμηθεί αν τα χαρακτηριστικά της εμφάνισης του προϊόντος υπαγορεύονται αποκλειστικά από την τεχνική λειτουργία του ή αν πρέπει κατ' ανάγκην να αναπαράγονται στο ακριβές σχήμα και στις διαστάσεις τους για τη διασύνδεση του προϊόντος αυτού με άλλο προϊόν υπό τις προϋποθέσεις που καθορίζονται, αντιστοίχως, στο άρθρο 8 παράγραφος 1, και στο άρθρο 8, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού αυτού. Επιπλέον, οι απαιτήσεις αυτές δεν ασκούν επιρροή στην εφαρμογή της προϋποθέσεως του άρθρου 9 του εν λόγω κανονισμού.

62 Η ανάλυση που παρατίθεται στις σκέψεις 54 έως 61 δεν αναιρείται από το γεγονός ότι οι προϋποθέσεις που θέτουν, αντιστοίχως, το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, το άρθρο 8, παράγραφος 1, και το άρθρο 8, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 μπορούν να εμποδίζουν μόνον την προστασία ενός ή περισσότερων από τα χαρακτηριστικά του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος ή της εμφάνισής του και ότι, στην περίπτωση αυτή, πρέπει να εξετάζεται αν τα λοιπά χαρακτηριστικά, τα οποία δεν αποκλείονται από την προστασία, έχουν το απαιτούμενο στοιχείο νεωτερισμού και τον απαιτούμενο ατομικό χαρακτήρα [πρβλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 9ης Σεπτεμβρίου 2011, Kwang Yang Motor κατά ΓΕΕΑ – Honda Giken Kogyo (Κινητήρας εσωτερικής καύσεως), T-10/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:446, σκέψη 19, και της 21ης Μαΐου 2015, Senz Technologies κατά ΓΕΕΑ – Impliva (Ομπρέλες), T-22/13 και T-23/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:310, σκέψη 101].

63 Πράγματι, στην περίπτωση αυτή, το ζήτημα αν οι εν λόγω προϋποθέσεις εμποδίζουν την προστασία ενός ή περισσότερων από τα χαρακτηριστικά του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος ή της εμφάνισής του πρέπει να επιλυθεί πριν καταστεί δυνατόν να κριθεί ο νεωτερικός και ατομικός χαρακτήρας των χαρακτηριστικών τα οποία δεν αφορούν οι προϋποθέσεις αυτές και, επομένως, συνιστά προκριματικό ζήτημα [πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 12ης Μαΐου 2016, mobile.international κατά EUIPO – Rezon (mobile.de), T-322/14 και T-325/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:297, σκέψη 76, επικυρωθείσα κατ' αναίρεση με την απόφαση της

28ης Φεβρουαρίου 2018, mobile.de κατά EUIPO, C-418/16 P, EU:C:2018:128, σκέψη 88]. Στην περίπτωση αυτή, το εν λόγω προκριματικό ζήτημα πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο χωριστής και ανεξάρτητης εξετάσεως από εκείνη που αφορά τον νεωτερικό και ατομικό χαρακτήρα των λοιπών χαρακτηριστικών του επίμαχου προϊόντος ή της εμφανίσεώς του (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2011, Κινητήρας εσωτερικής καύσεως, T-10/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:446, σκέψεις 19 και 20).

64 Όσον αφορά, αφετέρου, τους σκοπούς του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 6/2002, επισημαίνεται ότι, όπως ανέφερε η Επιτροπή στην αιτιολογική έκθεση της προτάσεώς της κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τα κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα, της 3ης Δεκεμβρίου 1993 (ΕΕ 1994, C 29, σ. 20), σε σχέση με τα άρθρα 56 έως 58 της προτάσεως αυτής (νυν άρθρα 52 έως 54 του κανονισμού 6/2002), η διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας αποτελεί το βασικό εργαλείο το οποίο παρέχει στα τμήματα του EUIPO τη δυνατότητα ελέγχου του κύρους κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος μετά την καταχώρισή του.

65 Επομένως, το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 6/2002 έχει καθοριστική σημασία για την επίτευξη του σκοπού αυτού, στο μέτρο που απονέμει στα τμήματα του EUIPO, στο πλαίσιο της εξετάσεως μίας και μόνον αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας, την αρμοδιότητα να ελέγχουν την τήρηση των ουσιωδών προϋποθέσεων προστασίας του κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος, οι οποίες καθορίζονται στα άρθρα 4 έως 9 του κανονισμού αυτού.

66 Εντούτοις, η αποτελεσματικότητα της διαδικασίας κηρύξεως ακυρότητας δεν επιβάλλει, οσάκις τα τμήματα του EUIPO επιλαμβάνονται αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας στηριζόμενης στον λόγο του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 6/2002, να θεωρούν αυτομάτως και συστηματικώς ότι καλούνται να εξετάσουν τη μη τήρηση του συνόλου των προϋποθέσεων των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού αυτού.

67 Συγκεκριμένα, όπως εκτίθεται στις σκέψεις 54 έως 58 ανωτέρω, αρκεί το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, στο σύνολό του, να μην πληροί μία από τις προϋποθέσεις αυτές, προκειμένου το EUIPO να είναι σε θέση να κηρύξει την ακυρότητά του και, συνακόλουθα, ο σκοπός του ελέγχου του κύρους του εν λόγω σχεδίου ή υποδείγματος να επιτυγχάνεται, χωρίς να απαιτείται το EUIPO να εξετάσει τις λοιπές προϋποθέσεις.

68 Εξάλλου, λαμβανομένου υπόψη ότι οι προϋποθέσεις αυτές θέτουν σε εφαρμογή διαφορετικά νομικά κριτήρια, η εξέταση των πραγματικών περιστατικών, των αποδεικτικών στοιχείων και των ισχυρισμών που προβάλλονται προς στήριξη της αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας, προκειμένου να αποδειχθεί ότι δεν πληρούται μία από τις προϋποθέσεις αυτές, δεν είναι κατ' ανάγκην λυσιτελής προς εξακρίβωση του αν τυχόν κάποια άλλη από αυτές ομοίως δεν πληρούται. Επιπλέον, η εξέταση αυτή μπορεί να απαιτεί από το EUIPO να πραγματοποιήσει ιδιαιτέρως τεχνικές εκτιμήσεις (πρβλ. απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 2011, PepsiCo κατά Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, σκέψη 67). Επομένως, η αποτελεσματικότητα της διαδικασίας κηρύξεως ακυρότητας θα μπορούσε να διακυβευθεί στην περίπτωση κατά την οποία το EUIPO όφειλε να προβαίνει, συστηματικά, σε εξέταση του συνόλου των εν λόγω προϋποθέσεων, ακόμη και στην περίπτωση που τα πραγματικά περιστατικά, τα αποδεικτικά στοιχεία και οι ισχυρισμοί που προέβαλαν οι διάδικοι ασκούν επιρροή μόνο για την εξέταση μιας από τις προϋποθέσεις αυτές ή μέρους αυτών.

69 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το γράμμα του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 6/2002, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται και των σκοπών που επιδιώκει, έχει την έννοια ότι δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκην εξέταση της τηρήσεως του συνόλου των προϋποθέσεων που καθορίζονται στα άρθρα 4 έως 9 του κανονισμού αυτού, αλλά ενδέχεται να συνεπάγεται, σε συνάρτηση με τα πραγματικά περιστατικά, τα αποδεικτικά στοιχεία και τους ισχυρισμούς που προέβαλαν οι διάδικοι, εξέταση αποκλειστικώς της τηρήσεως μίας και μόνον από τις προϋποθέσεις αυτές ή μέρους αυτών.

β) Επί του ζητήματος κατά πόσον οι διατάξεις του άρθρου 63, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 6/2002 περιορίζουν την έκταση της εξέτασης από τα τμήματα του EUIPO του λόγου ακυρότητας που προβλέπεται στο άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού αυτού

70 Όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 63, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 6/2002, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, οι ανάλογες διατάξεις του άρθρου 95, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1), έχουν την έννοια ότι τα όργανα του EUIPO, στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής, μπορούν να θεμελιώσουν την απόφασή τους μόνο στους σχετικούς λόγους απαραδέκτου που ο οικείος διάδικος επικαλέστηκε καθώς και στα πραγματικά περιστατικά που προέβαλαν και τα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισαν οι διάδικοι. Ωστόσο, τούτο δεν αποκλείει, μεταξύ άλλων, τη δυνατότητα των τμημάτων του EUIPO να λάβουν υπόψη, πέραν των πραγματικών περιστατικών που ρητώς προέβαλαν οι διάδικοι στη διαδικασία ανακοπής, παγκοίνως γνωστά πραγματικά περιστατικά, ούτε τη δυνατότητά τους να εξετάσουν ένα νομικό ζήτημα, ακόμη και όταν δεν τέθηκε από τους διαδίκους, αν η επίλυση του ζητήματος αυτού είναι αναγκαία για να διασφαλιστεί η ορθή εφαρμογή των σχετικών νομοθετικών διατάξεων [πρβλ. απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2018, Apple and Pear Australia και Star Fruits Diffusion κατά EUIPO – Pink Lady America (WILD PINK), T-164/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:678, σκέψη 20 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

71 Η νομολογία αυτή έχει εφαρμογή mutatis mutandis επί της εκτάσεως του ελέγχου εκ μέρους των τμημάτων του EUIPO στο πλαίσιο διαδικασίας κηρύξεως ακυρότητας στον τομέα των κοινοτικών σχεδίων ή υποδειγμάτων, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 63, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 6/2002 [πρβλ. απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2018, Mamas and Papas κατά EUIPO – Wall-Budden (Πάντες βρεφικού κρεβατιού), T-672/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:707, σκέψεις 31, 32 και 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Συναφώς, το Δικαστήριο έχει υπενθυμίσει, ειδικότερα, ότι, όταν ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας επικαλείται τον λόγο ακυρότητας του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 6/2002, σε αυτόν εναπόκειται να προσκομίσει τα στοιχεία που αποδεικνύουν ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν πληροί τις προϋποθέσεις των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού αυτού (απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2017, Easy Sanitary Solutions και EUIPO κατά Group Nivelles, C-361/15 P και C-405/15 P, EU:C:2017:720, σκέψη 60).

72 Επομένως, εν προκειμένω, απέκειτο στο τμήμα προσφυγών, με γνώμονα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που παρατέθηκαν προς στήριξη της αιτήσεως της προσφεύγουσας για την κήρυξη ακυρότητας, να καθορίσει ποιες ήταν οι προϋποθέσεις των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού 6/2002 των οποίων η μη τήρηση προβλήθηκε στην προκειμένη περίπτωση και τις οποίες αυτό όφειλε να εξετάσει, λαμβάνοντας υπόψη, ενδεχομένως, παγκοίνως γνωστά πραγματικά περιστατικά και νομικά ζητήματα μη προβληθέντα μεν από τους διαδίκους, πλην όμως αναγκαία για την εφαρμογή των κρίσιμων διατάξεων.

73 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι κακώς το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, δεδομένου ότι η αίτηση της προσφεύγουσας για την κήρυξη ακυρότητας στηριζόταν στο άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 6/2002, πρόθεση της προσφεύγουσας ήταν να επικαλεστεί ότι το επίμαχο υπόδειγμα δεν πληρούσε το σύνολο των απαιτήσεων των άρθρων 5, 6, 8 και 9 του εν λόγω κανονισμού.

74 Κατά συνέπεια, αντιθέτως προς όσα υπονοεί η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, δεν ήταν δυνατόν να θεωρηθεί ότι το τμήμα προσφυγών όφειλε να εξετάσει αν το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα πληρούσε το σύνολο των απαιτήσεων των άρθρων 4 έως 9 του κανονισμού 6/2002 απλώς και μόνον επειδή η αίτησή της για την κήρυξη ακυρότητας στηριζόταν στο άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του εν λόγω κανονισμού.

75 Εξάλλου, το γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών, παρά την εκ μέρους του παραδοχή ότι ο λόγος ακυρότητας του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 6/2002 ήταν αδιαίρετος, έκρινε εαυτό αναρμόδιο να εξετάσει, επί της ουσίας, την εφαρμογή των άρθρων 8 και 9 του κανονισμού αυτού και το γεγονός ότι παρέλειψε να αποφανθεί επί του ζητήματος της εφαρμογής των προϋποθέσεων του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του εν λόγω κανονισμού δεν ασκούν επιρροή στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως. Συγκεκριμένα, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 73 ανωτέρω, η παραδοχή αυτή είναι εσφαλμένη.

76 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

77 Η ανάλυση της προσφυγής πρέπει να συνεχιστεί με την εξέταση του δεύτερου σκέλους του πέμπτου λόγου ακυρώσεως.

2. Επί του δεύτερου σκέλους του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται ότι το τμήμα προσφυγών παρέλειψε να κηρύξει άκυρο το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα βάσει του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002, καθόσον αποτελεί συστατικό σύνθετου προϊόντος μη ορατό μετά την ενσωμάτωσή του σε αυτό

78 Η προσφεύγουσα παραπέμπει στις παρατηρήσεις που υπέβαλε σε συνέχεια της γνωστοποιήσεως της 16ης Μαΐου 2018. Υποστηρίζει ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα εμπίπτει στον ορισμό του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002, ως συστατικό ενός σύνθετου προϊόντος το οποίο δεν είναι ορατό μετά την ενσωμάτωσή του στο εν λόγω προϊόν, κατά τη συνήθη χρήση του από τον τελικό χρήστη, και ότι, ως εκ τούτου, πρέπει να κηρυχθεί άκυρο. Κατά την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι το εξάρτημα είναι τοποθετημένο μεταξύ του κινητήρα του οχήματος και του εξοπλισμού ψύξεως και ότι το καπό του εν λόγω οχήματος είναι κλειστό, το εν λόγω εξάρτημα εξαφανίζεται εντελώς από το οπτικό πεδίο του τελικού χρήστη του οχήματος, ήτοι του οδηγού του. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα στοιχεία αυτά αναφέρθηκαν στη γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018 και στο πλαίσιο των επιχειρημάτων που προέβαλαν οι διάδικοι κατά τη διαδικασία, αλλά ότι το τμήμα προσφυγών ουδόλως αναφέρθηκε στην εν λόγω γνωστοποίηση και στα επιχειρήματα αυτά. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το τμήμα προσφυγών δεν συμμορφώθηκε με την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει.

79 Με την απάντησή του, το EUIPO παραδέχεται ότι η γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018 καλούσε τους διαδίκους να λάβουν θέση επί του ζητήματος αν το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα έπρεπε να κηρυχθεί άκυρο υπό το πρίσμα του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002. Παρατηρεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΚ) 216/96 της Επιτροπής, της 5ης Φεβρουαρίου 1996, σχετικά με τον κανονισμό διαδικασίας των τμημάτων προσφυγών του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΕΕ 1996, L 28, σ. 11), το τμήμα προσφυγών δεν δεσμεύεται από τη γνωστοποίηση που απηύθυνε ο εισηγητής στους διαδίκους σχετικά με το αν το επίμαχο υπόδειγμα έπρεπε να κηρυχθεί άκυρο βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002. Εξάλλου, το EUIPO υποστηρίζει ότι, στο μέτρο που η προσφεύγουσα είχε επικαλεστεί, τόσο ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων όσο και ενώπιον του τμήματος προσφυγών, μόνον το άρθρο 4, παράγραφος 1, του τελευταίου αυτού κανονισμού, το τμήμα προσφυγών δεν μπορούσε να αποφανθεί επί της εφαρμογής, εν προκειμένω, των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου αυτού, διότι άλλως θα υπήρχε μεταβολή του αντικειμένου της διαφοράς κατά παράβαση του άρθρου 63, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού. Τέλος, το EUIPO υποστηρίζει ότι η έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το μέτρο που αυτή δεν εκθέτει τους λόγους για τους οποίους το τμήμα προσφυγών δεν αποφάνθηκε επί του ως άνω ζητήματος, δεν ασκεί επιρροή, δεδομένου ότι, αν το είχε πράξει, το τμήμα προσφυγών θα είχε αποφανθεί ultra petita.

80 Η παρεμβαίνουσα παραπέμπει, κατ' ουσίαν, στα επιχειρήματα που ανέπτυξε στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πέμπτου λόγου ακυρώσεως. Συναφώς, είχε επισημάνει ότι το εξάρτημα που αντιστοιχεί στο επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για σκοπούς διαφορετικούς από την

κύρια εμπορική του διάθεση, όπως απέδειξε η ίδια στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως ακυρότητας. Οι απαιτήσεις των πελατών της προσφεύγουσας σε σχέση με το εξάρτημα αυτό δεν ασκούν, συναφώς, επιρροή. Η παρεμβαίνουσα προσθέτει ότι, στο πλαίσιο εφαρμογών ή χρήσεων άλλων από αυτές που επικαλείται η προσφεύγουσα και των οποίων το εξάρτημα που αντιστοιχεί στο επίμαχο υπόδειγμα μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο, το εν λόγω εξάρτημα δεν θα είναι κατ' ανάγκη μη ορατό. Τέλος, η παρεμβαίνουσα επαναλαμβάνει το επιχείρημα που είχε ήδη προβάλει στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πέμπτου λόγου ακυρώσεως ότι το τμήμα προσφυγών είχε ορθώς επισημάνει τον αντιφατικό χαρακτήρα της συμπεριφοράς της προσφεύγουσας η οποία, πριν από τη διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας, είχε ζητήσει την καταχώριση πανομοιότυπου σχεδίου ή υποδείγματος. Η παρεμβαίνουσα καταλήγει υποστηρίζοντας ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε, με την αίτησή της για την κήρυξη ακυρότητας, το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 και ότι η επίκληση των διατάξεων αυτών, οι οποίες δεν μπορούν να εξετασθούν αυτεπαγγέλτως, δεν είναι πλέον δυνατή.

81 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι το υπό κρίση σκέλος του πέμπτου λόγου ακυρώσεως περιλαμβάνει, κατ' ουσίαν, δύο διακριτές αιτιάσεις, εκ των οποίων η μία στηρίζεται σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον το τμήμα προσφυγών δεν αποφάνθηκε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, επί των προϋποθέσεων του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 και η άλλη στηρίζεται σε πλάνη εκτιμήσεως, καθόσον το τμήμα προσφυγών δεν διαπίστωσε ότι η εφαρμογή των εν λόγω προϋποθέσεων συνεπαγόταν την ακυρότητα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος. Επομένως, οι αιτιάσεις αυτές πρέπει να εξεταστούν χωριστά.

α) Επί της πρώτης αιτιάσεως, που στηρίζεται σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον το τμήμα προσφυγών δεν αποφάνθηκε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, επί των προϋποθέσεων του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002

82 Καταρχάς, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 62, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 6/2002, οι αποφάσεις του EUIPO πρέπει να αιτιολογούνται. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως που επιβάλλει η εν λόγω διάταξη έχει το ίδιο περιεχόμενο με αυτό της υποχρεώσεως που απορρέει από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ [βλ. απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2018, Sata κατά EUIPO – Zhejiang Auarita Pneumatic Tools (Πιστόλι βαφής), T-651/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:855, σκέψη 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

83 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και να επιτρέπει να διαφανεί, με σαφήνεια και χωρίς αμφισημία, η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, προκειμένου να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, στο δε αρμόδιο δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, ιδίως δε το περιεχόμενο της πράξεως, τη φύση των παρατιθέμενων στοιχείων της αιτιολογίας και το συμφέρον που έχουν ενδεχομένως για παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Επιπλέον, το ζήτημα αν η αιτιολογία πράξεως πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν τον σχετικό τομέα (πρβλ. απόφαση της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 166 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

84 Μολονότι το όργανο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη δεν υποχρεούται, με την αιτιολογία της πράξεως αυτής, να λαμβάνει θέση επί σαφώς δευτερευόντων στοιχείων ή επιχειρημάτων ή να προβλέπει δυνητικές αντιρρήσεις, οφείλει πάντως να εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που έχουν ουσιώδη σημασία για την οικονομία της αποφάσεως. Επιπλέον, η αιτιολογία πρέπει να είναι λογική και ιδίως να μην παρουσιάζει εσωτερικές αντιφάσεις (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 169 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Αντιθέτως,

δεδομένου ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως αποτελεί ουσιώδη τύπο, ο οποίος πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, η αιτιολογία μπορεί να είναι επαρκής έστω και αν προβάλλει εσφαλμένους λόγους [βλ. απόφαση της 13ης Ιουνίου 2017, Ball Beverage Packaging Europe κατά EUIPO – Crown Hellas Can (μεταλλικά κουτιά ποτών), T-9/15, EU:T:2017:386, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

85 Στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτιάσεως, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι παρέλειψε να αποφανθεί επί του ζητήματος αν το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα αφορούσε συστατικό σύνθετου προϊόντος το οποίο, μετά την ενσωμάτωσή του στο εν λόγω προϊόν, παρέμενε ορατό κατά τη συνήθη χρήση του, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002, μολονότι το ζήτημα αυτό εξετάστηκε με τη γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018 και τις παρατηρήσεις των διαδίκων που επακολούθησαν.

86 Το βάσιμο της αιτιάσεως αυτής πρέπει να εξετασθεί υπό το πρίσμα ακριβώς των αρχών που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 82 έως 84 ανωτέρω.

87 Εν προκειμένω, επισημαίνεται, καταρχάς, ότι, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 13 ανωτέρω και όπως προκύπτει από το τμήμα «Σύνοψη των πραγματικών περιστατικών» της προσβαλλομένης αποφάσεως, στο πλαίσιο της εξετάσεως της προσφυγής της προσφεύγουσας, η γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018 απεστάλη στους διαδίκους, βάσει του άρθρου 59, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002. Στη γνωστοποίηση αυτή αναφερόταν ότι το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα έπρεπε να κηρυχθεί άκυρο, διότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 4 του κανονισμού 6/2002, δεδομένου ότι το προϊόν που καλυπτόταν από το εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα αποτελούσε συστατικό (ήτοι εξάρτημα ζεύξεως) ενός σύνθετου προϊόντος (ήτοι του συνόλου κινητήρας–εξάρτημα συνδέσεως–συμπιεστής) το οποίο, μετά την ενσωμάτωσή του στο σύνθετο προϊόν, δεν ήταν πλέον ορατό κατά τη συνήθη χρήση του τελευταίου. Συγκεκριμένα, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι ο συμπιεστής, ο οποίος είχε μεγάλο όγκο, κάλυπτε το επίμαχο συστατικό και ότι το ίδιο το σύνθετο προϊόν καλυπτόταν εντελώς από το καπό του οχήματος όταν αυτό ήταν κλειστό, δηλαδή στη συνήθη θέση.

88 Εν συνεχεία, επισημαίνεται ότι, όπως ομοίως αναφέρεται στο τμήμα «Σύνοψη των πραγματικών περιστατικών» της προσβαλλομένης αποφάσεως και υπομνήσθηκε στη σκέψη 14 ανωτέρω, οι διάδικοι εκλήθησαν, σύμφωνα με το άρθρο 59, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, να λάβουν θέση επί της γνωστοποιήσεως αυτής κατά τη διάρκεια της διαδικασίας κηρύξεως ακυρότητας, πράγμα το οποίο έπραξαν στις 16 Ιουλίου 2018 και στις 17 Σεπτεμβρίου 2018, αντιστοίχως. Η παρεμβαίνουσα διευκρίνισε, κατ' ουσίαν, ότι το εξάρτημα που αποτελούσε το αντικείμενο του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, και το οποίο χρησιμοποιούνταν για τη σύνδεση διαφόρων συστατικών και όχι μόνον του κινητήρα του οχήματος και του συμπιεστή, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως συστατικό σύνθετου προϊόντος και ότι ήταν κανονικά ορατό κατά τη χρήση του. Η δε προσφεύγουσα υποστήριξε ότι, λόγω των τεχνικών χαρακτηριστικών του, το επίμαχο εξάρτημα προοριζόταν αποκλειστικά για τη σύνδεση του εξοπλισμού ψύξης και του κινητήρα του οχήματος και ότι, κατά συνέπεια, μόλις το καπό έκλεινε, εξαφανιζόταν πλήρως από το οπτικό πεδίο του χρήστη.

89 Τέλος, στο τμήμα «Σκεπτικό της αποφάσεως», το τμήμα προσφυγών ουδόλως αναφέρθηκε στη γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018 και στις συνακόλουθες παρατηρήσεις των διαδίκων και, ειδικότερα, δεν εξέθεσε τα συμπεράσματα που συνήγαγε από την εν λόγω γνωστοποίηση και τις παρατηρήσεις αυτές. Όπως επανειλημμένα επισημάνθηκε, το τμήμα προσφυγών δεν εξέτασε επίσης το ίδιο το ζήτημα της εφαρμογής, εν προκειμένω, του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002, ανεξαρτήτως οποιασδήποτε αναφοράς στην εν λόγω γνωστοποίηση και στις παρατηρήσεις αυτές (βλ. σκέψεις 15, 38, 42 έως 44 και 75 ανωτέρω).

90 Εντούτοις, υπενθυμίζεται ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης πράξεως μπορεί να συνάγεται εμμέσως, υπό την προϋπόθεση ότι παρέχει τη δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, στο δε αρμόδιο δικαστήριο να διαθέτει επαρκή στοιχεία ώστε να ασκήσει τον έλεγχό του. Ως εκ τούτου, αιτιολογίες οι οποίες δεν

εκτίθενται ρητώς είναι δυνατόν να ληφθούν υπόψη όταν είναι προφανείς τόσο για τους ενδιαφερομένους όσο και για τον δικαστή της Ένωσης (βλ. απόφαση της 14ης Μαρτίου 2018, Υποδήματα, T-424/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:136, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

91 Επομένως, γεννάται το ερώτημα μήπως η θέση του τμήματος προσφυγών όσον αφορά το ζήτημα της εφαρμογής, εν προκειμένω, του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 μπορεί να συναχθεί εμμέσως από την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως.

92 Συναφώς, επισημαίνεται, καταρχάς, ότι, όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της γνωστοποιήσεως της 16ης Μαΐου 2018, η γνωστοποίηση αυτή κατέληγε στο συμπέρασμα ότι το επίμαχο υπόδειγμα έπρεπε να κηρυχθεί άκυρο βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού 6/2002.

93 Δεδομένου ωστόσο ότι η προσβαλλόμενη απόφαση καταλήγει στο ότι η αίτηση της προσφεύγουσας για την κήρυξη ακυρότητας πρέπει να απορριφθεί, θα μπορούσε εξ αυτού να συναχθεί ότι το τμήμα προσφυγών απέρριψε τις εκτιμήσεις επί των οποίων στηρίχθηκε η γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018 καθώς και τις εκτιμήσεις που εκτίθενται στις παρατηρήσεις της προσφεύγουσας οι οποίες μνημονεύονται στη σκέψη 88 ανωτέρω.

94 Πάντως, ακόμη και στην περίπτωση αυτή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι λόγοι για τους οποίους το τμήμα προσφυγών απέρριψε τις εκτιμήσεις αυτές δεν προκύπτουν σαφώς από την προσβαλλόμενη απόφαση.

95 Πρώτον, όπως επισημαίνεται στη σκέψη 42 ανωτέρω, στην αρχή του σκεπτικού που επικρίνεται, όπου το τμήμα προσφυγών εξέθεσε την ερμηνεία του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002, στην οποία προέβη, το εν λόγω τμήμα ανέφερε, ως προϋποθέσεις των οποίων την παράβαση είχε, κατά την άποψή του, πρόθεση να επικαλεστεί η προσφεύγουσα, μόνον τα άρθρα 5, 6, 8 και 9 του εν λόγω κανονισμού και παρέλειψε να αναφέρει, συναφώς, τις προϋποθέσεις του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του εν λόγω κανονισμού.

96 Όπως όμως εκτίθεται στις σκέψεις 42 έως 44 ανωτέρω, η παράλειψη αυτή δύσκολα συμβιβάζεται με την ερμηνεία του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002 στην οποία προέβη το τμήμα προσφυγών, δεδομένου ότι το γράμμα των διατάξεων του άρθρου αυτού αναφέρεται ρητώς στα άρθρα 4 έως 9 του εν λόγω κανονισμού, χωρίς να εξαιρεί το άρθρο του 4, παράγραφοι 2 και 3, το οποίο θεσπίζει τις ειδικές προϋποθέσεις προστασίας σχεδίου ή υποδείγματος που αφορούν ένα συστατικό σύνθετου προϊόντος, κατά την έννοια του άρθρου 3, στοιχείο γ′, του εν λόγω κανονισμού. Εντούτοις, το τμήμα προσφυγών δεν παρέσχε καμία διευκρίνιση από την οποία να προκύπτει ο λόγος για τον οποίο, παρά την ανωτέρω ερμηνεία, έκρινε ότι η αίτηση της προσφεύγουσας για την κήρυξη της ακυρότητας αφορούσε μόνον τη μη τήρηση των προϋποθέσεων των άρθρων 5, 6, 8 και 9 του εν λόγω κανονισμού.

97 Δεύτερον, οι διευκρινίσεις που παρέσχε το EUIPO με το υπόμνημα αντικρούσεως καθώς και κατά την επ’ ακροατηρίου συζήτηση όσον αφορά τη σιωπηρή θέση του τμήματος προσφυγών σχετικά με την εφαρμογή, εν προκειμένω, του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 δεν είναι πειστικές.

98 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το EUIPO υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών θεώρησε ότι, επικαλούμενο την εφαρμογή, εν προκειμένω, του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 στο πλαίσιο της γνωστοποιήσεως της 16ης Μαΐου 2018, είχε επεκταθεί πέραν των λόγων ακυρώσεως και των αιτημάτων που προέβαλαν οι διάδικοι, κατά παράβαση του άρθρου 63, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού και ότι δεν ανέφερε τη γνωστοποίηση αυτή στο σκεπτικό της εν λόγω αποφάσεως, προκειμένου να αποφύγει να αποφανθεί ultra petita.

99 Ωστόσο, η φερόμενη αυτή θέση του τμήματος προσφυγών δεν συνάγεται, με σαφήνεια και χωρίς αμφισημία, από την προσβαλλόμενη απόφαση.

100 Συγκεκριμένα, αφενός, αρκεί να υπομνησθεί ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 6/2002, του οποίου επίκληση έγινε ενώπιόν του στην προκειμένη περίπτωση, αναφερόταν στο σύνολο των προϋποθέσεων των άρθρων 4 έως 9 του εν λόγω κανονισμού. Αφετέρου, διαπιστώνεται ότι, όσον αφορά τις προϋποθέσεις των άρθρων 8 και 9 του ίδιου κανονισμού, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ρητώς ότι, μολονότι οι προϋποθέσεις αυτές έπρεπε να θεωρηθούν ως προβαλλόμενες προς στήριξη της αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα, εντούτοις, δεδομένου ότι αυτή δεν προέβαλε κανένα σχετικό επιχείρημα, δεν μπορούσε παρά να απορρίψει κατά το μέρος αυτό την εν λόγω αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας δυνάμει του άρθρου 63, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

101 Επομένως, από το σκεπτικό αυτό της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι λογικό να συναχθεί ότι, αν, όπως υποστηρίζει το EUIPO, το τμήμα προσφυγών είχε κρίνει ότι, βάσει του άρθρου 63, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 6/2002, δεν ήταν σε θέση να αποφανθεί επί της εφαρμογής του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού αυτού επί του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, θα το είχε αναφέρει ρητώς. Μια τέτοια ρητή αιτιολογία θα ήταν κατά μείζονα λόγο αναγκαία στην περίπτωση αυτή, δεδομένου ότι, αντιθέτως, στη γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018, ο εισηγητής είχε σαφώς προσδιορίσει τις διατάξεις αυτές ως καλυπτόμενες από το γράμμα του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού και είχε διαφανεί ότι θεωρούσε ότι από τους ισχυρισμούς των διαδίκων και τα έγγραφα προς στήριξη αυτών προέκυπτε ότι οι εν λόγω διατάξεις είχαν εφαρμογή και ότι όφειλε να εξετάσει το ζήτημα της εφαρμογής τους.

102 Εν πάση περιπτώσει, η παραδοχή στην οποία στηρίζεται το EUIPO είναι εσφαλμένη. Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει, το άρθρο 63, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 6/2002 δεν απαγόρευε στο τμήμα προσφυγών να αναφερθεί, με το σκεπτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως, στο αντικείμενο της γνωστοποιήσεως της 16ης Μαΐου 2018. Επομένως, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι το τμήμα προσφυγών είχε κρίνει ότι οι ως άνω διατάξεις το εμπόδιζαν να προβεί σε εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του εν λόγω κανονισμού στο επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, εντούτοις δεν το εμπόδιζαν να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους θεωρούσε, αντιθέτως προς τα συμπεράσματα στα οποία κατέληγε η προαναφερθείσα γνωστοποίηση, ότι η εφαρμογή αυτή δεν ήταν δυνατή.

103 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι λόγοι που επικαλέστηκε το EUIPO ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, προκειμένου να δικαιολογήσει το γεγονός ότι το τμήμα προσφυγών δεν εφάρμοσε τις διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 στο επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν προκύπτουν με σαφήνεια και χωρίς αμφισημία από το περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως.

104 Εξάλλου, οι λόγοι αυτοί δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη από το Γενικό Δικαστήριο ως συμπληρωματική αιτιολογία της εν λόγω αποφάσεως. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, η αιτιολογία μιας πράξεως πρέπει να γνωστοποιείται στο θιγόμενο πρόσωπο πριν αυτό ασκήσει προσφυγή κατά της εν λόγω πράξεως και η μη τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως δεν μπορεί να καλυφθεί από το γεγονός ότι το θιγόμενο πρόσωπο πληροφορείται την αιτιολογία της πράξεως κατά τη διαδικασία ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Τούτο θα συνιστούσε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας του ενδιαφερομένου και του δικαιώματός του αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, καθώς και παραβίαση της αρχής της ισότητας των διαδίκων ενώπιον του δικαστή της Ένωσης (βλ. απόφαση της 14ης Μαρτίου 2018, Υποδήματα, T-424/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:136, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

105 Τρίτον, επισημαίνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση περιέχει περιγραφή του προϊόντος στο οποίο εφαρμόζεται το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα, καθώς και της χρήσεώς του, η οποία δεν διαφέρει, κατ' ουσίαν, από εκείνη που περιέχεται στη γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018.

106 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από το σημείο 38 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών περιγράφει τα αντιπαρατιθέμενα σχέδια ή υποδείγματα ως αφορώντα ένα εξάρτημα που καθιστά δυνατή τη σύνδεση του συμπιεστή εξοπλισμού ψύξης με το μπλοκ κινητήρα ενός οχήματος. Επιπλέον, το τμήμα προσφυγών επισημαίνει ότι το εν λόγω εξάρτημα βιδώνεται στο μπλοκ κινητήρα και ότι, στη συνέχεια, βιδώνεται πάνω του ο συμπιεστής που τροφοδοτεί τον εξοπλισμό ψύξης. Επομένως, από την περιγραφή αυτή συνάγεται ότι το τμήμα προσφυγών δεν εξέτασε το ενδεχόμενο άλλης χρήσεως του εξαρτήματος στο οποίο εφαρμόζεται το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα πλην της συνδέσεως ενός συστήματος ψύξης ή κλιματισμού με το μπλοκ κινητήρα του οχήματος στο οποίο πρέπει να προσαρμοστεί. Εξάλλου, από κανένα στοιχείο της περιγραφής αυτής δεν προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών δεν δέχθηκε τον χαρακτηρισμό ως σύνθετου προϊόντος, κατά την έννοια του άρθρου 3, στοιχείο γ′, του κανονισμού 6/2002, τον οποίο δέχθηκε η γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018 όσον αφορά το σύνολο που απαρτίζεται από τον κινητήρα, το εξάρτημα που αποτελεί αντικείμενο του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος και τον συμπιεστή.

107 Κατά συνέπεια, από την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι δυνατόν να συναχθεί σαφώς ότι η θέση του τμήματος προσφυγών εξελίχθηκε σε σχέση με τη γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018 όσον αφορά το ζήτημα αν το προϊόν που αποτελεί το αντικείμενο του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος ενέπιπτε, ως εξάρτημα σύνθετου προϊόντος, στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002. Ειδικότερα, από την απόφαση αυτή δεν προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών συντάχθηκε με τις παρατηρήσεις της παρεμβαίνουσας της 16ης Ιουλίου 2018, με τις οποίες αυτή αμφισβητούσε τον χαρακτηρισμό ως σύνθετου προϊόντος και επικαλείτο πλείονες εναλλακτικές χρήσεις, πέραν αυτής που περιγράφεται στη σκέψη 106 ανωτέρω.

108 Είναι αληθές ότι, στα σημεία 39 και 40 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών όρισε τον κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 ενημερωμένο καταναλωτή του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, σε σχέση με τον οποίο πρέπει να εκτιμηθεί ο ατομικός χαρακτήρας του υποδείγματος αυτού, υπό την έννοια ότι αυτός μπορεί να είναι, για παράδειγμα, το πρόσωπο που εγκαθιστά τον εξοπλισμό ψύξης ή ο υπεύθυνος συνεργείου αυτοκινήτων ο οποίος θα επιλέξει το εξάρτημα προκειμένου να το τοποθετήσει στο όχημα. Οι διαπιστώσεις αυτές ενδέχεται να φαίνονται αντιφατικές σε σχέση με εκείνες που περιέχονται στη γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018, κατά τις οποίες το εξάρτημα, άπαξ και συναρμολογηθεί, δεν είναι πλέον ορατό κατά τη συνήθη χρήση, υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, ήτοι τη χρήση εκτός των εργασιών συντήρησης, εξυπηρέτησης ή επισκευής.

109 Τούτου λεχθέντος, τα κριτήρια του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 και εκείνα του άρθρου 6, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού είναι διαφορετικά. Η εκτίμηση του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος εξαρτάται από τη συνολική εντύπωση που προκαλεί στον ενημερωμένο καταναλωτή, γεγονός το οποίο προϋποθέτει, εξ ορισμού, ότι το εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα είναι ορατό για τον εν λόγω καταναλωτή. Αντιθέτως, η κατά το άρθρο 4, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού έννοια της συνήθους χρήσεως δεν ασκεί επιρροή στην εκτίμηση αυτή. Επομένως, ο προσδιορισμός του ενημερωμένου καταναλωτή στα σημεία 39 και 40 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν προδικάζει την ανάλυση εκ μέρους του τμήματος προσφυγών ως προς την τήρηση, εν προκειμένω, των κριτηρίων του εν λόγω άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3. Εν πάση περιπτώσει, ο προσδιορισμός αυτός δεν παρέχει τη δυνατότητα κατανοήσεως των λόγων για τους οποίους το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι δεν όφειλε να εξετάσει την εφαρμογή των εν λόγω κριτηρίων.

110 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι τα συμπεράσματα του τμήματος προσφυγών όσον αφορά την εφαρμογή, εν προκειμένω, του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 δεν προκύπτουν κατά τρόπο σαφή από την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως ούτε για τους διαδίκους ούτε για τον δικαστή της Ένωσης.

111 Επομένως, εν συνεχεία, πρέπει να εξετασθεί αν τα συμπεράσματα αυτά αφορούν πραγματικά περιστατικά και νομικές εκτιμήσεις που έχουν αποφασιστική σημασία για την οικονομία της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 84 ανωτέρω.

112 Αφενός, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 56 και 62 ανωτέρω, το γεγονός ότι τα χαρακτηριστικά ενός συστατικού σύνθετου προϊόντος δεν είναι ορατά, υπό τις προϋποθέσεις που ορίζονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002, δύναται να έχει ως συνέπεια την ολική ακυρότητα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος το οποίο εφαρμόζεται στο εν λόγω συστατικό ή τη μερική ακυρότητά του, εφόσον αφορά ορισμένα μόνον από τα χαρακτηριστικά αυτά. Κατά συνέπεια, όπως συνάγεται από το γράμμα του εν λόγω άρθρου 4, παράγραφος 2, η εξέταση του νεωτερισμού και του ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, υπό το πρίσμα των κριτηρίων των άρθρων 5 και 6 του ίδιου κανονισμού, δεν είναι πλέον αναγκαία στην πρώτη από τις περιπτώσεις αυτές, ενώ, στη δεύτερη από αυτές, πρέπει να περιορίζεται στα χαρακτηριστικά που παραμένουν ορατά. Επομένως, το ζήτημα αν το εν λόγω άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, έχει εφαρμογή εν προκειμένω μπορεί, καταρχήν, να έχει ουσιώδη σημασία για την οικονομία της προσβαλλομένης αποφάσεως, λαμβανομένων υπόψη των δυνητικών συνεπειών του επί της αιτιολογίας και του διατακτικού της αποφάσεως αυτής, κατά μείζονα λόγο καθόσον το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η προσφεύγουσα είχε επικαλεστεί την έλλειψη νεωτερισμού και ατομικού χαρακτήρα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος.

113 Αφετέρου, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από τη γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018, το τμήμα προσφυγών είχε κρίνει, σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας, ότι οι ισχυρισμοί των διαδίκων και τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισαν προς στήριξη των ισχυρισμών τους αποδείκνυαν ότι οι προϋποθέσεις που ορίζονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 δεν πληρούνταν. Επιπλέον, οι διάδικοι έλαβαν θέση επί του ζητήματος αυτού με τις παρατηρήσεις τους επί της εν λόγω γνωστοποιήσεως, οι οποίες δεν κρίθηκαν απαράδεκτες από το τμήμα προσφυγών.

114 Δεδομένου ότι, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 93 ανωτέρω, η απόρριψη της προσφυγής της προσφεύγουσας με το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως φαίνεται να απηχεί πλήρη μεταστροφή της θέσεως του τμήματος προσφυγών επί του ζητήματος της εφαρμογής στο επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002, σε σχέση με τη θέση που είχε γίνει δεκτή με τη γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018, το εν λόγω όργανο όφειλε να εκθέσει σαφώς τους λόγους της μεταστροφής αυτής.

115 Μόνον αν το τμήμα προσφυγών είχε αποφασίσει να δεχθεί την προσφυγή της προσφεύγουσας και να κηρύξει την ακυρότητα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος για λόγους άλλους πλην της εφαρμογής του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 στο εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα, θα μπορούσε, για λόγους οικονομίας της διαδικασίας, να μην εκθέσει τους λόγους αυτούς [πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2006, Mast-Jägermeister κατά ΓΕΕΑ – Licorera Zacapaneca (VENADO με πλαίσιο κ.λπ.), T-81/03, T-82/03 και T-103/03, EU:T:2006:397, σκέψη 80].

116 Ελλείψει τέτοιας αιτιολογίας, είναι δύσκολο για την προσφεύγουσα να βάλει λυσιτελώς, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, κατά της παραλείψεως εξετάσεως, επί της ουσίας, των προϋποθέσεων του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002. Η προσφεύγουσα μπορεί, το πολύ, όπως εντέλει πράττει με το δικόγραφο της προσφυγής, να επαναλάβει απλώς τα επιχειρήματα που είχε ήδη προβάλει στο πλαίσιο της ενώπιον του EUIPO διαδικασίας προσφυγής με τις από 17 Σεπτεμβρίου 2018 παρατηρήσεις της, προς επικύρωση των συμπερασμάτων της γνωστοποιήσεως της 16ης Μαΐου 2018. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα δεν είναι σε θέση να βάλει λυσιτελώς κατά των λόγων για τους οποίους το τμήμα προσφυγών απέκλινε από τα συμπεράσματα αυτά.

117 Ομοίως, το Γενικό Δικαστήριο δεν έχει τη δυνατότητα να εξακριβώσει το βάσιμο των λόγων αυτών και να εκπληρώσει ορθώς την αποστολή που του έχει ανατεθεί. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο μπορεί, στο πλαίσιο του άρθρου 61, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, να προβεί σε

πλήρη έλεγχο της νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του EUIPO, εξετάζοντας, εφόσον παρίσταται ανάγκη, αν ο εκ μέρους τους νομικός χαρακτηρισμός των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς είναι ορθός ή αν η εκτίμηση των πραγματικών στοιχείων που τέθηκαν υπόψη των τμημάτων αυτών είναι πεπλανημένη (βλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2012, Neuman και Galdeano del Sel κατά Baena Grupo, C-101/11 P και C-102/11 P, EU:C:2012:641, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

118 Τα επιχειρήματα του EUIPO και της παρεμβαίνουσας δεν είναι ικανά να κλονίσουν το συμπέρασμα αυτό.

119 Καταρχάς, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 104 ανωτέρω, τα επιχειρήματα του EUIPO δεν μπορούν να θεραπεύσουν την έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, χωρίς προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας και του δικαιώματός της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία και χωρίς παραβίαση της αρχής της ισότητας των διαδίκων ενώπιον του δικαστή της Ένωσης.

120 Εν συνεχεία, ασφαλώς, δυνάμει του άρθρου 63, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002, μόνον εφόσον ήταν δυνατόν να θεωρηθεί, υπό το πρίσμα των πραγματικών και νομικών στοιχείων επί των οποίων στηριζόταν η αίτηση της προσφεύγουσας για την κήρυξη ακυρότητας, ότι η προσφεύγουσα προέβαλε τη μη τήρηση της προϋποθέσεως του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού αυτού, όφειλε το τμήμα προσφυγών να εξετάσει την προϋπόθεση αυτή. Συγκεκριμένα, για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 51 έως 72 ανωτέρω, δεν ήταν δυνατόν να γίνει δεκτό ότι το EUIPO επιλήφθηκε αυτομάτως της μη τηρήσεως της ως άνω προϋποθέσεως για τον λόγο ότι η ως άνω αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας στηριζόταν στο άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ίδιου κανονισμού.

121 Εντούτοις, όπως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 87 έως 110 ανωτέρω, η θέση του τμήματος προσφυγών επί του ζητήματος αν όφειλε να εξετάσει την εφαρμογή, εν προκειμένω, του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 δεν προκύπτει, έστω εμμέσως, από την προσβαλλόμενη απόφαση, μολονότι το τμήμα προσφυγών είχε διατυπώσει θέση επί του ζητήματος αυτού σε προγενέστερο στάδιο της διαδικασίας.

122 Κατά πάγια νομολογία, το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας αποφάσεως τμήματος προσφυγών του EUIPO, δεν έχει την εξουσία να υποκαθιστά με τη δική του κρίση την κρίση του τμήματος προσφυγών ούτε να αποφαίνεται επί ζητήματος ως προς το οποίο δεν έχει ακόμη αποφανθεί το εν λόγω τμήμα (απόφαση της 5ης Ιουλίου 2011, Edwin κατά ΓΕΕΑ, C-263/09 P, EU:C:2011:452, σκέψη 72). Ειδικότερα, δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να υποκαταστήσει το τμήμα προσφυγών κατά τον έλεγχο, στον οποίο όφειλε να προβεί, των επιχειρημάτων που προέβαλε, των πραγματικών περιστατικών που επικαλέστηκε και των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η προσφεύγουσα προς στήριξη της αιτήσεώς της για την κήρυξη ακυρότητας, υπό την επιφύλαξη, ενδεχομένως, των νομικών ζητημάτων που είναι αναγκαία για την εφαρμογή των κρίσιμων διατάξεων και των παγκοίνως γνωστών πραγματικών περιστατικών, προκειμένου να καθορίσει αν ετίθετο ζήτημα εφαρμογής του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 στο πλαίσιο της διαφοράς της οποίας είχε επιληφθεί [πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2014, CEDC International κατά ΓΕΕΑ – Underberg (Σχήμα φύλλου χόρτου μέσα. σε φιάλη), T-235/12, EU:T:2014:1058, σκέψη 101 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

123 Εν πάση περιπτώσει, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το EUIPO, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα, στα δικόγραφά της ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων, μνημόνευσε ρητώς το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002 και όχι το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού αυτού δεν αρκεί, από μόνο του, για να αποδειχθεί ότι η εφαρμογή των διατάξεων αυτών δεν ανήκε στο αντικείμενο της διαφοράς. Ειδικότερα, δεν μπορεί να αποκλειστεί, χωρίς να εξεταστούν όλα τα πραγματικά και νομικά

στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της διαδικασίας κηρύξεως ακυρότητας, το ενδεχόμενο να θεωρηθεί, υπό το πρίσμα των εν λόγω στοιχείων, ότι αυτή επικαλείται, κατ' ουσίαν, τις εν λόγω διατάξεις.

124 Τέλος, μολονότι, όπως ορθώς υποστηρίζει το EUIPO, το τμήμα προσφυγών δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δεσμεύεται από τη γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018, εντούτοις όφειλε να αιτιολογήσει δεόντως τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι έπρεπε να αποκλίνει από τα συμπεράσματα της γνωστοποιήσεως αυτής, δεδομένου ότι η γνωστοποίηση αυτή καθώς και οι συνακόλουθες παρατηρήσεις των διαδίκων εντάσσονταν στο πλαίσιο εντός του οποίου εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2018, EUIPO κατά Puma, C-564/16 P, EU:C:2018:509, σκέψη 66).

125 Όσον αφορά τα επιχειρήματα της παρεμβαίνουσας, επισημαίνεται, αφενός, ότι το επιχείρημα ότι η αιτίαση της προσφεύγουσας περί ελλείψεως αιτιολογίας είναι απαράδεκτη, για τον λόγο ότι αυτή δεν επικαλέστηκε, προς στήριξη της αιτήσεώς της για την κήρυξη ακυρότητας, το γεγονός ότι το προϊόν που αποτελεί αντικείμενο του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος αποτελούσε συστατικό σύνθετου προϊόντος, δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, παρά να απορριφθεί, δεδομένου ότι, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 122 ανωτέρω, δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να προβεί σε εκτίμηση επί της οποίας το τμήμα προσφυγών δεν έχει ακόμη λάβει θέση.

126 Αφετέρου, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα υπέβαλε, στο πλαίσιο χωριστής διαδικασίας, αίτηση καταχωρίσεως σχεδίου ή υποδείγματος πανομοιότυπου με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα δεν μπορεί να οδηγήσει στην απόρριψη της υπό κρίση αιτιάσεως, για τον λόγο ότι αυτή αντιφάσκει προς τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη της διατηρήσεως της εν λόγω καταχωρίσεως.

127 Πράγματι, το άρθρο 52, παράγραφος 1, του κανονισμού 6/2002, το οποίο προβλέπει ότι, με την επιφύλαξη του άρθρου 25, παράγραφοι 2 έως 5, του κανονισμού αυτού, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο καθώς και κάθε δημόσια αρχή που νομιμοποιείται προς τούτο μπορεί να υποβάλει αίτηση για την κήρυξη της ακυρότητας καταχωρισμένου κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος, δεν εξαρτά το παραδεκτό της αιτήσεως αυτής και, κατά μείζονα λόγο, των λόγων επί των οποίων στηρίζεται από την απόδειξη του εννόμου συμφέροντος ούτε από την απόδειξη πραγματικού ή δυνητικού οικονομικού συμφέροντος για τη διαγραφή του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 2010, Lancôme κατά ΓΕΕΑ, C-408/08 P, EU:C:2010:92, σκέψεις 37 έως 44). Συναφώς, διευκρινίζεται ότι, σε αντίθεση με τους λόγους ακυρότητας του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχεία γ' έως ζ', του κανονισμού αυτού, οι λόγοι ακυρότητας που διαλαμβάνονται στα στοιχεία α' και β' μπορούν, καταρχήν, να προβληθούν από κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο (απόφαση της 13ης Ιουνίου 2019, Visi/one κατά EUIPO – EasyFix (Διαφανής θήκη δελτίου στοιχείων για οχήματα), T-74/18, EU:T:2019:417, σκέψη 64].

128 Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα επιδίωξε να καταχωρίσει υπόδειγμα πανομοιότυπο με το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα και, στο πλαίσιο της κινηθείσας από την παρεμβαίνουσα διαδικασίας για την κήρυξη ακυρότητας του εν λόγω σχεδίου ή υποδείγματος, προέβαλε τον νεωτερισμό και τον ατομικό χαρακτήρα του εν λόγω σχεδίου ή υποδείγματος, ενώ εν προκειμένω αμφισβητεί τα στοιχεία αυτά, δεν ασκεί επιρροή ως προς το παραδεκτό της υπό κρίση αιτιάσεως και, εν τέλει, ως προς την αξιολόγησή της επί της ουσίας.

129 Από όλα τα παραπάνω προκύπτει ότι η αιτίαση που στηρίζεται σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως είναι βάσιμη.

130 Πριν προσδιοριστούν οι συνέπειες της διαπιστώσεως που περιλαμβάνεται στη σκέψη 129 ανωτέρω επί του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να εξεταστεί η δεύτερη αιτίαση που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, με την οποία προβάλλεται πλάνη εκτιμήσεως, καθόσον με την προσβαλλόμενη απόφαση δεν

διαπιστώθηκε η ακυρότητα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος, μολονότι αυτό αποτελεί συστατικό σύνθετου προϊόντος, το οποίο δεν είναι ορατό μετά την τελική ενσωμάτωσή του στο σύνθετο προϊόν, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002.

β) Επί της δεύτερης αιτιάσεως, που στηρίζεται σε πλάνη εκτιμήσεως, καθόσον το τμήμα προσφυγών δεν διαπίστωσε ότι η εφαρμογή εν προκειμένω του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 συνεπαγόταν την ακυρότητα του επίμαχου σχεδίου ή υποδείγματος

131 Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 122 ανωτέρω, κατά τη νομολογία, το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας αποφάσεως τμήματος προσφυγών του EUIPO, δεν έχει την εξουσία να υποκαθιστά με τη δική του εκτίμηση την εκτίμηση του τμήματος προσφυγών ούτε να αποφαίνεται επί ζητήματος ως προς το οποίο δεν έχει ακόμη λάβει θέση το εν λόγω τμήμα.

132 Εν προκειμένω, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 13 ανωτέρω, με τη γνωστοποίηση της 16ης Μαΐου 2018, το τμήμα προσφυγών εξέτασε, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσφυγής, το ζήτημα αν το επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα έπρεπε να κηρυχθεί άκυρο λόγω του ότι αποτελούσε συστατικό σύνθετου προϊόντος, το οποίο δεν ήταν ορατό, κατά τη συνήθη χρήση, μετά την τελική ενσωμάτωσή του στο σύνθετο προϊόν, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002. Αντιθέτως, στη σκέψη 110 ανωτέρω διαπιστώθηκε ότι η θέση του τμήματος προσφυγών ως προς το ζήτημα αυτό δεν προέκυπτε από την προσβαλλόμενη απόφαση με επαρκή σαφήνεια και χωρίς αμφισημία.

133 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να αποφανθεί επί της εφαρμογής, εν προκειμένω, του άρθρου 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 6/2002 και, επομένως, η αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

134 Ωστόσο, αν γίνει δεκτή η πρώτη αιτίαση, ο λόγος αυτός αρκεί για την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, εφόσον η υποχρέωση αιτιολογήσεως εμπίπτει στον ουσιώδη τύπο, κατά την έννοια του άρθρου 61, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002, η παράβασή της, η οποία μπορεί, εξάλλου, να διαπιστωθεί αυτεπαγγέλτως, μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως (πρβλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 30ής Μαρτίου 1995, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-65/93, EU:C:1995:91, σκέψη 21, και της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 174). Επομένως, το αίτημα περί ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτό.

135 Αντιθέτως, υπό το πρίσμα της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 131 ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να προβεί στη μεταρρύθμιση της προσβαλλομένης αποφάσεως και, ως εκ τούτου, το σχετικό αίτημα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί.

136 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν ο δεύτερος, ο τρίτος και ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως, το πρώτο σκέλος του πέμπτου λόγου ακυρώσεως και ο έκτος λόγος ακυρώσεως που προβάλλονται με το δικόγραφο της προσφυγής, πρέπει να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και να απορριφθούν τα λοιπά αιτήματα.

IV. Επί των δικαστικών εξόδων

137 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

138 Εντούτοις, κατά το άρθρο 135, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν τούτο επιβάλλεται για λόγους επιείκειας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ο ηττηθείς διάδικος φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, μέρος μόνον των εξόδων του αντιδίκου ή ότι δεν πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα αυτά.

139 Δεδομένου ότι το EUIPO και η παρεμβαίνουσα ηττήθηκαν ως προς το ουσιώδες μέρος των αιτημάτων τους, πρέπει, αφενός, το EUIPO να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας, και, αφετέρου, η παρεμβαίνουσα να φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 19ης Νοεμβρίου 2018 (υπόθεση R 1397/2017-3).

2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

3) Το EUIPO φέρει, πέραν των δικαστικών του εξόδων, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η L. Oliva Torras, SA.

4) Η Mecánica del Frío, SL, φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Costeira Γρατσίας Kancheva

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Ιουνίου 2020.

(υπογραφές)